

Och jag läser den först. –J.

Hittar du den: lämna tillbaka den. Tack.

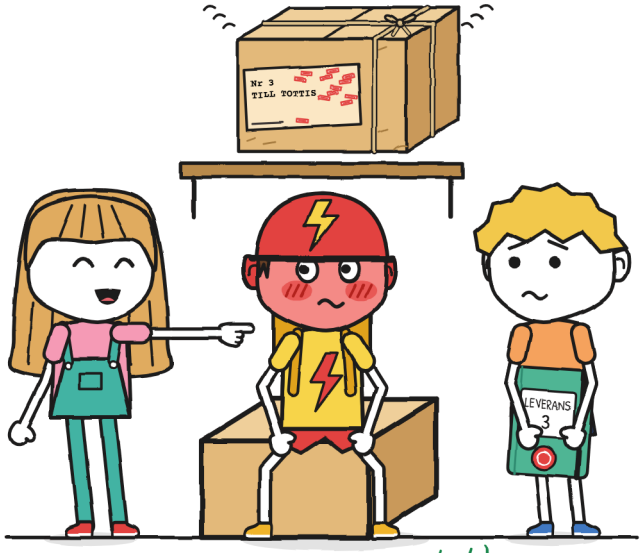

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: riktiga paket flyger inte tillbaka. På en riktig cykel gäller sista sidan. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

Retur, tack

Lui Eriksson

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

Retur, tack

Bok 3 i serien. Tidigare: ”Det här paketet bits”, ”Öppnas ej före åskan”.

Text och bild: Lui Eriksson

Svensk version: LinguAula

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

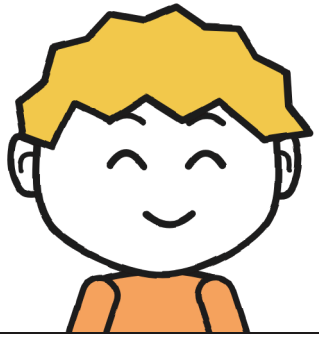
Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Typsnitt: Andika, Patrick Hand, Caveat och Courier Prime (licens SIL OFL).

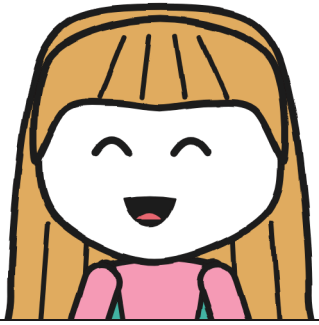
Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Inget bud kom till skada när boken skrevs. Röda i ansiktet, ja. –J.

VEM ÄR VEM

Gunni. Lördagsbud. Ritar saker som ingen har bett om. Det här är hans anteckningsbok.

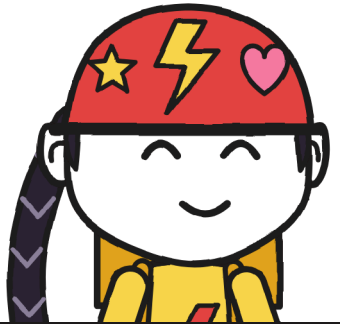
Julia. Skriver med grönt och signerar J. Hon vet alltid hur man hjälper. Det är problemet.

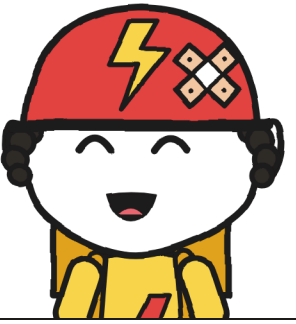
Totte. Kör för BLIXTBUD, på cykel. Inom tio minuter – annars gratis. Blir röd bit för bit.

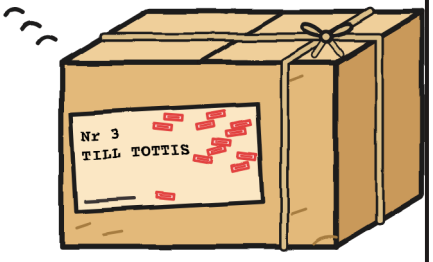
Märta. Äger Omöjliga leveranser. Hon bär häxhatt. Hon vet mer än hon säger.

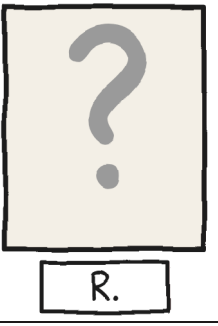
Zoe. Från BLIXTBUD. Snabbast. Hon delar ut öknamnen.

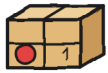
Bruno. Från BLIXTBUD. Fick punka en gång. För två år sedan.

Paket nr 3. Det plingar när man flyttar på det. På etiketten står bara ett namn.

R. Skickar paketen som ingen lyckas leverera. Ingen säger vad R. heter.

KAPITEL 1

Pling

Pling.

Det var ett mycket litet ljud, ett sådant som bara hörs när allt annat har tystnat: en tesked mot en kopp, ringklockan på en leksakscykel. Det kom från hyllan med returerna, och vi fyra som var kvar i Märtas affär blev så stilla att man hade kunnat höra en gnista från stämpeln falla.

Åskvädret hade dragit bort för länge sedan. Julia stod fortfarande uppe på min blå pall, med den gröna tuschpennan i luften och 18:an nyskriven bredvid den överstrukna 19:an. Märta hade en hand halvvägs mot rullgallret. Jag, som inte vet vad jag ska göra med händerna ens när det är som bäst, gjorde ingenting med dem.

Det var nr 3. Och Totte, som kör för BLIXTBUD inom tio minuter – annars gratis, blev röd som sin hjälm.

Anteckningsboken var ny. Nr 2 tog slut på ett enda åskväder; den här är grön, har affärens stämpel i ena hörnet, och jag skulle

inviga den själv, med pompa och ståt: titel på första sidan och ett nytt ord.

LEVERANSBOK 3 · av Gunni. HEMLIGT.

”Hemligt” betyder att jag läser den först. Och att jag inte berättar för någon. –J.

Jag skrev titeln med tungan ute och gick efter ett suddgummi, ifall den hade blivit sned. När jag kom tillbaka hade Julia redan invigt den.

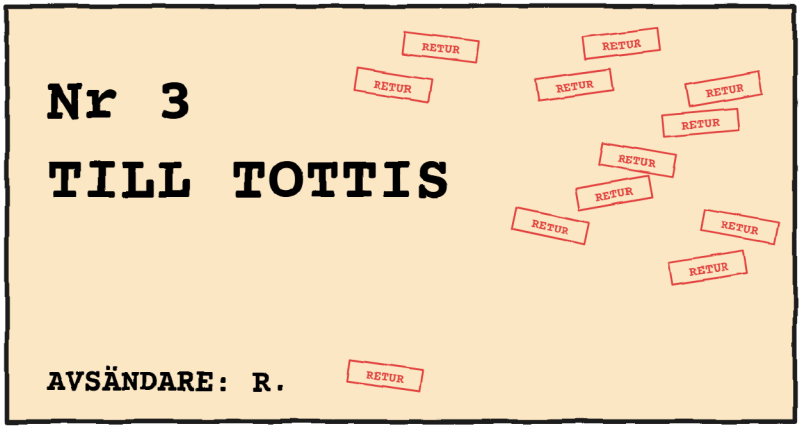
– Jag har invigt den åt dig, för att hjälpa dig, sa hon. Varsågod.

Jag hade inte bett om hjälp. Med Julia spelar det ingen roll.

Resten är ifall någon annan än hon skulle läsa det här en dag. Affären heter Omöjliga leveranser och ägs av Märta, som är häxa, bär lila hatt och har en stämpel som sprutar gnistor som luktar utblåst ljus när den stämplar. På hyllan till vänster förvarar hon returerna: paket som ingen har lyckats leverera. De har bara en regel: om mottagaren inte skriver på etiketten med bläck som inte går bort, flyger paketet tillbaka till sitt hyllplan i gryningen, punktligt som en katt vid middagstid. Det var tjugo, och de skickas alltid av samma person, R., om vilken jag redan hade sex ledtrådar i den blå anteckningsboken. Julia och jag har levererat två, ett drakägg och några frön med ben som sprang, och på väggen står det, med hennes handstil och i grönt, KVAR: 18.

Julia är hon med de gröna kommentarerna. Jag är Gunni, nya i kvarteret: nästan allt som är mitt står kvar i flyttlådor. Och Totte är budet från BLIXTBUD, han med den gula ryggsäcken, som avtjänar sitt straff hos oss på lördagarna och som sedan åskvädret har en egen plats i affären: en leveranslåda upp och ner, bredvid pallarna. Märta ställde dit den utan att förklara. ”Tills vidare”, sa hon. Ingen vågade fråga hur länge ett tills vidare varar.

Nr 3 stod på översta hyllplanet, bredvid de två tomma platserna som ägget och fröna hade lämnat, med etiketten vänd framåt. Jag gick fram för att läsa den, stående och utan att röra.

Tre rader maskinskrivet: Nr 3. TILL TOTTIS. Och längst ner, AVSÄNDARE: R. Mellan namnet och den sista raden låg ett helt fält av tomt papper. Runtomkring: tolv RETUR-stämplar. Jag räknade dem.

Julia hoppade ner från pallen och ställde sig bredvid mig. Hon läste högt:

– Till Tot…

Och stängde munnen.

Julia tystnar aldrig mitt i ett ord. Jag tittade på Totte och förstod varför.

Jag läste den till hälften. Den andra hälften svalde jag. –J.

Det finns folk som blir röda på en gång. Inte Totte: Totte blir röd bit för bit. Han började med öronen. Fortsatte med kinderna. Sedan fylldes hela ansiktet, ända ner till hjälmremmen, och det återstod ett sista steg, det värsta, när ansiktet och hjälmen inte längre går att skilja åt. Sedan det där med darrometern för nr 2 kan jag inte se något som ändras utan att sätta en skala på det, så jag skrev upp det.

Julia sträckte ut armen mot paketet för att läsa det som fattades.

– Det där paketet kan vänta, sa Totte, mycket snabbt. Det har väntat i åratal, eller hur? Då kan det vänta en dag till. Eller tio. BLIXTBUD har ingen brådska.

Det var första gången jag hörde BLIXTBUD säga så.

– Ikväll öppnas ingenting, sa Märta. Och hyllan rörs inte utan lov.

Julias hand blev hängande i luften, ett finger från etiketten. Ingen rörde något. Och då lät det igen.

Pling.

– Det var dörren! sa Julia, med en röst jag aldrig hört henne ha: för hög och för tidig.

Dörren hade varit stängd sedan Vera gick.

När jag inte förstår något gör jag en lista. Misstänkta för plinget:

1. Dörren. (Julias förslag. Stängd, utan drag och utan någon som knuffade på den.)
2. Tottes cykel, på trottoaren, med cykelklockan från BLIXTBUD. (Den säger KRIIING, inte pling. Men det är en klocka.)

3. Gummigrodan. (Julia friade den på stört. Hon säger att hon känner den.)
4. Nr 3.

Jag satte nr 3 sist, av artighet.

Jag gick ut på trottoaren för att kolla. Jag tog med mig grodan på vägen, för en misstänkt förhör man inte på avstånd.

Det regnade inte längre. Gatan luktade blöt asfalt och varje vattenpuss hade en gatlykta i sig. Jag öppnade och stängde dörren: skriiik. Jag ringde i Tottes cykelklocka: KRIIING! Jag tryckte på grodan: pip.

På andra sidan glaset sa Julia nej till mig med fingret. Vid varje ljud samma sak, fram och tillbaka, som en vindrutetorkare. Ingen av dem var rätt.

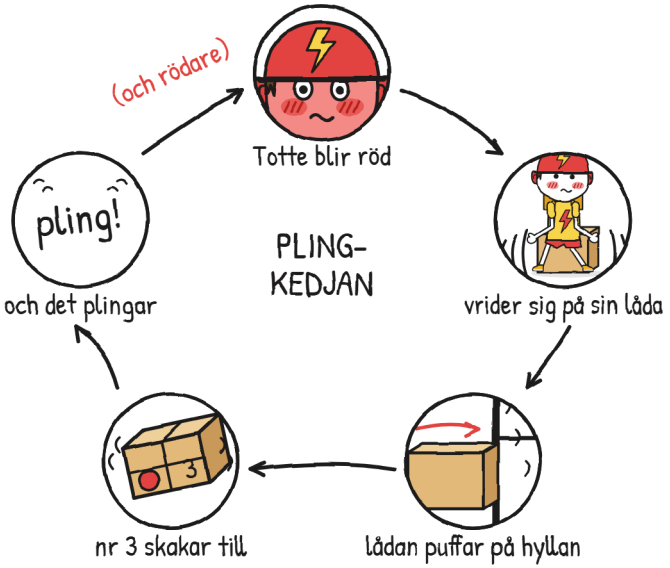
Jag gick in igen och lade grodan på disken. Totte, som såg mig titta på honom, vred sig på sin låda.

Pling.

Jag satte mig på huk. Tottes låda stod lutad mot hyllans ben.

Jag ritade det där och då, på knä, och det blev en cirkel, för hur jag än vände och vred hittade jag inte var den började.

Det var ingen magi. Det var Totte. Inuti nr 3 finns något som plingar när man rör det.

Som jag. –J.

Totte följde min blick till hyllans ben, tittade på sin låda och bestämde sig för att sitta still.

Det varade så länge som ett sträckt gummiband.

Still. Sedan stillare: så still att man kunde höra honom tänka ”still”, med en svettdroppe på väg nerför tinningen. Julia hade varit tyst i över en minut, vilket för henne är som att hålla andan under vatten, och förr eller senare kommer man upp till ytan med det man har närmast munnen.

– Vem är Tottis?

Totte hoppade till. Lådan puffade på hyllans ben, hyllan skakade och nr 3 sa PLING! med en kraft som inget pling förtjänar. Märta tittade i taket, som den som räknar till tre.

– Det var bara en fråga, sa Julia. Frågor puffar inte på hyllor.

Den här gjorde det.

– Det var jag, sa Totte och tittade ner på skorna. Som liten.

Han sa det så tyst att grodan, som stod på disken närmare honom än jag, hörde det bättre.

Julia öppnade munnen. Jag såg frågorna stå i kö, som i bageriet en söndagsmorgon, den första redan med pengarna i handen. Sedan tittade hon på Totte, som fortfarande tittade ner på skorna, och stängde den.

– Jag frågar inte mer, sa hon.

Det kostade henne. Man såg det på foten: tapp, tapp, tapp mot affärens golv.

Frågor jag inte ställde: nio. Jag har skrivit upp dem. –J.

– Och varför har du aldrig levererat det till honom? frågade jag Märta.

– Tolv gånger har jag kört ut det, sa hon. Ingen behövde räkna stämplarna. Titta på etiketten: varken gata, portnummer eller efternamn. Jag provade med alla Tottisar jag hittade.

Hon räknade upp dem utantill, på fingrarna, och jag ritade dem allteftersom jag hörde dem. En kanariefågel som hette Tottis på riktigt och som trampade på etiketten: gäller inte. Don Antonio, 71 år, som tog på sig glasögonen, läste lappen två gånger och sa ”Det skulle jag önska”, och såg på den som man ser på ett skyltfönster. En båt från kanalen med namnet målat på skrovet, som inte heller skrev på, eftersom den inte har några händer.

1. En kanariefågel. (Trampade på etiketten. Gäller inte.)
2. Don Antonio, 71 år. (”Det skulle jag önska”.)
3. En båt från kanalen. (Den har inga händer.)

– Och Totte? frågade Julia.

– Förra gången jag försökte kände jag honom inte än, sa Märta och såg på honom. Och ingen sa vad de kallade honom som liten.

Märta tog fram ett lila tyg under disken och täckte över nr 3, som man täcker en papegojbur så att den ska sova. Sedan bad hon Totte resa sig ett ögonblick och flyttade hans låda två handsbredder från hyllan.

– Så där. Nu kan du röra dig precis hur du vill.

Totte hade kunnat gå. Han hade cykeln vid dörren: på tio minuter hade han varit i andra änden av kvarteret. Han satte sig igen.

Jag vet inte varför. Jag skriver upp det ändå.

Och eftersom hans låda inte har något ryggstöd ritade jag ett åt honom: högt, lite böjt, med en liten kudde, med blyerts och prickad linje, och under, med små bokstäver: ”ryggstöd (min idé)”.

Ingen har bett dig om ett ryggstöd. –J.

Vid stängningsdags blev Totte kvar sist och spände fast hjälmen med en långsamhet som på BLIXTBUD skulle ha varit grovt tjänstefel. Märta släckte lamporna en efter en; det lila tyget låg kvar över paketet, på översta hyllplanet.

– Märta. I morgon kommer jag och pratar om det där. Men i enrum.

– De här två hör till affären, sa Märta utan att vända sig om.

Totte tittade på oss. Först på Julia, sedan på mig. Jag rätade på mig på pallen.

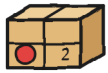
– De får vara med, sa han. Men ingen från BLIXTBUD.

Han gick ut och försvann bland vattenpussarna, med cykeln i handen.

Plinget hade redan en ägare. Nu återstod att se om ägaren ville ha det.

Jag vet redan hur jag kan hjälpa honom. –J.

Det är det som oroar mig.

KAPITEL 2

Jag har inte sagt ja

På söndagar har affären stängt. Den söndagen lämnade Märta rullgallret halvvägs uppe, precis så högt att man kunde ta sig under med böjd rygg, och hängde upp en handskriven skylt:

STÄNGT (utom för dig).

Totte kom klockan elva. Innan han gick in tittade han åt ena hållet längs gatan och sedan åt det andra, som när man ska gå över. Ingen från BLIXTBUD syntes till. Han böjde sig under rullgallret med ryggsäcken tryckt mot bröstet, så att den inte skulle skrapa, och affären svalde honom utan ett ljud.

Vi kom halv elva. För säkerhets skull. –J.

Jag hade läst skylten två gånger. Ingenstans stod det ”och Julia”, eller ”och Gunni”. Men Märta öppnade för oss utan ett ord, med vänster ögonbryn uppe, och släppte in oss.

Vi satte oss på pallarna med ansiktsuttrycket hos den som inte väntar på något. Det uttrycket blir sämre på mig än på någon annan.

Märta ställde nr 3 på disken och tog bort tyget.

– Paket nummer tre. Till Tottis. Är det du?

– Det var jag.

– Det duger. Vill du ha det?

Totte tittade på kartongen. Kartongen sa ingenting.

– Jag har inte sagt ja.

– Du har inte sagt nej heller.

– Jag sa att jag inte har sagt ja.

Jag hade sagt ja många gånger bara för att få stanna. Totte var kvar utan att säga det. Jag höll mig fast i pallens kant.

– Tre meningar, viskade Julia. Och ingen av dem är ett ja. Jag har räknat dem.

Märta tjatade inte.

Totte tog tag i kartongen som man tar tag i en het kastrull: med båda händerna och lust att släppa den. Han vägde den. Han vände på den. Han höll den mot örat och skakade den lite.

Pling.

Han släppte den fort och blev stående och tittade på sina händer.

– Och om han tar hem det? sa Julia. Om paketet sover hemma hos den som tar emot det är det redan levererat. Det är logiskt.

– Returstämpeln följer inte logik, sa Märta. Den följer bläck.

– Stämpeln och jag tänker inte likadant, mumlade Julia, vilket är det närmaste en kapitulation jag hört henne göra.

För att det skulle bli tydligt gjorde jag en tabell. Den heter RÄKNAS DET SOM LEVERANS?

- Titta på den: nej.
- Ta i den: nej.
- Ta hem den: nej.
- Skriva på etiketten med bläck som inte går bort: ja.

– Den här leveransen är er, sa Märta till Julia och mig, precis som den med åskan. Med tre villkor.

Hon räknade dem på fingrarna.

1. Ni öppnar inte kartongen. Och etiketten ska sitta kvar.
2. Nr 3 lämnar affären bara när Totte ber om det.
3. Mottagaren skriver på, om mottagaren vill. Om ingen skriver på kommer paketet tillbaka i gryningen, och här har ingenting hänt.

Julia räckte upp handen, som i skolan.

– Och om han aldrig vill?

– Då aldrig.

”Aldrig” är ingen leveranstid. –J.

Totte var tyst en lång stund. Julia tog tid på honom: fyra minuter. För BLIXTBUD nästan en halv leverans. Under de fyra

minuterna tittade han på paketet, på dörren och på sina händer. Det han inte tittade på var oss, och det var jag tacksam för.

– Jag tar den med mig, sa han till slut. Stängd. För att tänka. Tills vidare.

– Är det du som ber om det? frågade Märta.

– Det är jag som ber om det.

Jag gjorde ett utlämningskort, så att ingen skulle kunna säga något annat:

- Kartong: stängd. Ja.
- Etikett: fastsatt. Ja.
- Ber om det: Totte. Ja.
- Underskrift: inte än.

Utanför låg den där söndagssolen efter åskväder som gör allt nyskurat. Totte lade nr 3 i korgen på sin cykel och när han släppte det lät det: pling.

Han blev stående och tittade på styret, där cykelklockan från BLIXTBUD sitter, grå och rund.

– Vad? frågade Julia.

– Ingenting.

Och han gick därifrån och ledde cykeln. Totte går nästan aldrig.

Det där ”ingenting” var ett ”något”. Vi måste hjälpa honom. –J.

Från dörren såg jag två BLIXTBUD-cyklar stå vid hörnet, med sina gula ryggsäckar: en tjej med en fläta ner till midjan och, bredvid henne, en riktigt stor kille.

– Totte! Vad har du i korgen? ropade hon med flätan.

– En leverans.

– Till vem?

– Till en kund.

Han ljög inte. Men innan han svarade vände han på kartongen i korgen, långsamt, så att etiketten vette mot honom.

Jag förstod det där med ”ingen från BLIXTBUD”.

Den natten lät jag rullgardinen i mitt rum vara uppdragen. Jag bor mitt emot affären: kom nr 3 tillbaka skulle jag få se det. Jag ställde två stolar framför fönstret, en åt mig och en pytteliten åt

väckarklockan. Den lilla luckan ovanför affärens dörr, den som Märta lämnar öppen just för det (första dagen trodde jag att det var en brevlåda), var en svart, stilla rektangel.

– Gunni? sa mamma från hallen. Varför är du vaken?

– Jag vaktar ett paket.

– Jaså. Nåja. Men vakta det med pyjamasen på.

De första tjugo minuterna tittade jag på luckan, de följande på väckarklockan och resten av natten på anteckningsboken, för när jag väntar behöver jag något att göra med händerna. Så på fönsterbrädan, i skenet från gatlyktan, förbättrade jag Tottes sittplats. Version 1 var ryggstödet från lördagen; version 2 har armstöd och ett runt hål för glaset. Jag ritade också glaset, med servett.

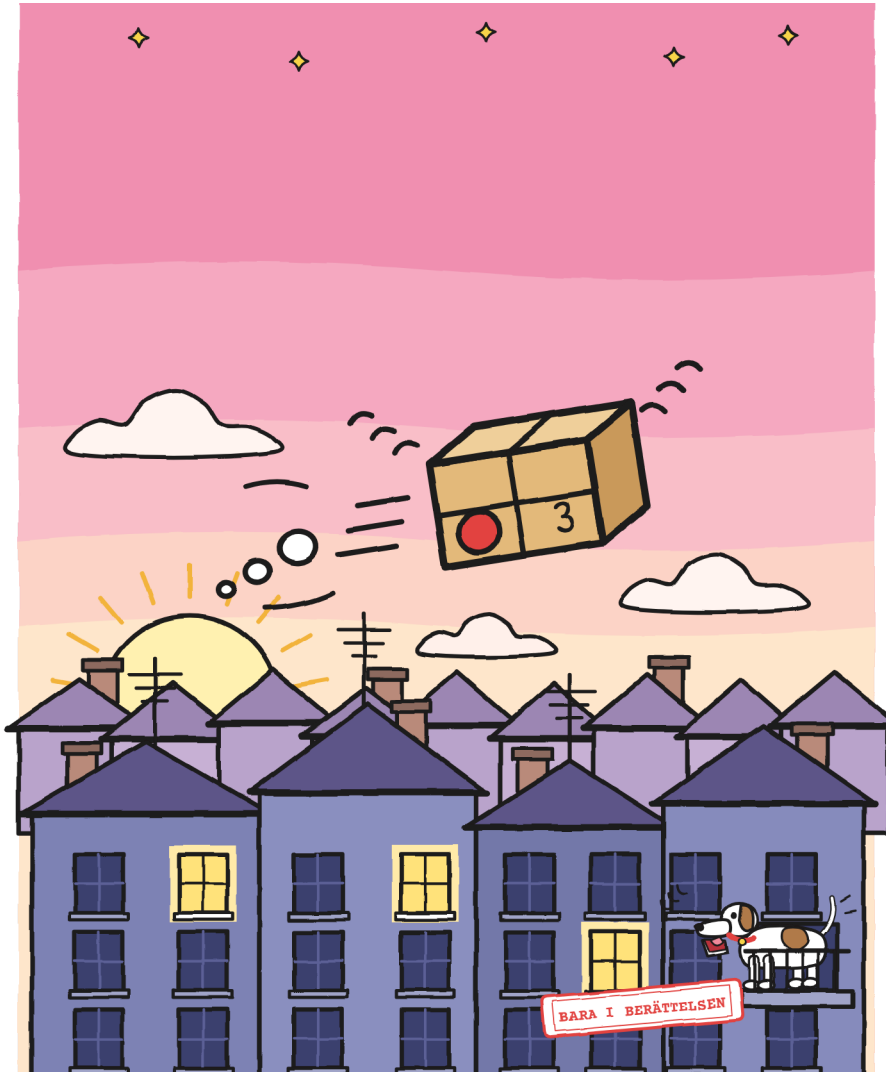
Julia ville också vakta, men hennes fönster vetter mot en gård, och från en gård är det enda man kan vakta tvätt som hänger på tork.

I gryningen hördes det innan man såg det.

Pling, pling, pling.

Det kom över taken, utan brådska, och lät som glassbilen när den ännu inte har valt hörn. Ett fönster tändes, sedan ett till, sedan ett till: tre, som om någon ropade upp namn. En hund skällde, den på nr 4, som skäller på allt som flyger, vare sig det är ett paket eller en duva. Och då såg jag det: ett litet, fyrkantigt knyte med rosa himmel bakom, som korsade min gata i höjd med

mitt fönster, smet in genom den lilla luckan ovanför dörren och, väl inne, hörde jag landa på sitt hyllplan med ett sista pling, kortare, som när någon lägger nycklarna på bordet.

– Var det där? frågade mamma från hallen, med rösten hos den som inte riktigt hunnit somna.

– Det var det.

– Då blir det frukost.

Jag blev stående en stund till vid fönstret. När mamma ropade igen gick jag och åt frukost.

Efter skolan gick vi till affären. Nr 3 stod på sitt hyllplan och hade en stämpel till, röd och med bläcket fortfarande blött, som ingen hade stämplat: tretton.

Jag sa att det gjorde mig ledsen att se det på hyllplanet igen.

– Det är inget straff, sa Märta. Det är regeln. Ingen har skrivit på: det kommer tillbaka.

Tretton stämplar. I den här takten syns kartongen snart inte. –J.

Totte kom tjugo över fem, efter sin utkörning. Han frågade inte om det hade kommit tillbaka: han hade hört det flyga förbi över sitt hus. Han satte sig på sin låda, som fortfarande stod två handsbredder från hyllan, och tittade på paketet utan att titta, på det sätt man tittar på någon man vet tittar på en.

Det här såg jag inte. Han berättade det för mig:

DET TOTTE BERÄTTADE

– Jag lämnade den på dörrmattan. Hela natten.

– Och varför tog du inte in den? frågade Julia.

– Hemma finns det redan nog många som kallar mig så.

Han sa det utan att bli arg, med den platta rösten han använder för adresser. Julia frågade inte hur många ”nog många” var. Foten sa tapp, bara en gång.

– Med en underskrift hade allt ordnat sig, sa Julia när Totte hade gått. En enda. Det tar två sekunder. Jag har tagit tid på det med min egen.

Det stämde. Hon gjorde det tre gånger på ett lösblad, med sitt vanliga J: två sekunder, två sekunder och, den gången det blev sne, två och en halv.

Jag öppnade anteckningsboken och skrev med kulpenna, tryckte hårt, så att det gröna inte skulle kunna täcka över det:

HAN HAR INTE BEDT OM ATT VI LÖSER DET HÄR.

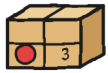
Jag tryckte så hårt att meningen syntes även på nästa blad, i relief. Julia tog fram den gröna tuschpennan. Hon provade med streck, med spiraler, med ett kryss, med ett moln av vågor. Det gröna går inte bort, men den meningen lyckades hon inte täcka: den låg kvar under, hel, med sina versaler, nedtryckt i papperet.

Jag har läst det. Jag håller inte med. Tills vidare. –J.

Jag tittade på henne.

Jag har en annan idé. Titta inte så där på mig. –J.

KAPITEL 3

Autografer

På tisdagen, efter skolan, stod det ett bord på trottoaren framför affären. Bord går inte ut på gatan av sig själva, och det här var dessutom klätt: en gul duk ner till golvet, en skylt med Julias handstil och, mitt på, en klump under duken, fyrkantig och mycket stilla, en sådan som verkar vänta på att någon ska ställa en fråga till den.

Skylten sa, med grönt, BUDENS AUTOGRAFER. Under det, IDAG. Och under det, mindre: Kvarterets snabbaste.

Bakom bordet stod Julia, med händerna på ryggen och den allvarliga minen hos den som säljer biljetter. Bakom skyltfönstret pratade Märta i telefon. Eller snarare lyssnade: hon nickade och tittade i taket, dit hon tittar när ett samtal drar ut på tiden.

Jag pekade på klumpen med hakan.

– Det är en pulpet, sa Julia, innan jag hunnit fråga något. För att det ska bli bekvämare att skriva. Jag håller på att göra en autografsamling.

En pulpet, såvitt jag vet, används för att stödja notbladet när man spelar fiol. Inte för att signera. Men hon sa det med sådan säkerhet att jag i tio sekunder tvivlade på vad jag vet om fioler.

– Sedan när samlar du autografer?

– Sedan i går.

I går hade hon sagt att hon hade en annan idé. Idén hade duk.

Ovanpå pulpeten låg ett ark med linjer och, längst ner, en ruta. Eller så såg det ut: det var ett litet fönster utklippt med sax. Jag satte mig på huk. Duken hade ett likadant, precis under.

Jag lyfte ett hörn. Pulpeten var nr 3, liggande, med etiketten uppåt: TILL TOTTIS, tretton RETUR-stämplar och, precis under hålet i duken, en bit tomt papper, av exakt storlek för en underskrift.

Jag förstod det helt först när jag ritade det, vilket är hur jag förstår saker.

– Med min tuschpenna, viskade Julia förtjust. Bläck som inte går bort. I morgon kommer det inte tillbaka, och han märker ingenting förrän vi visar det för honom. Överraskning!

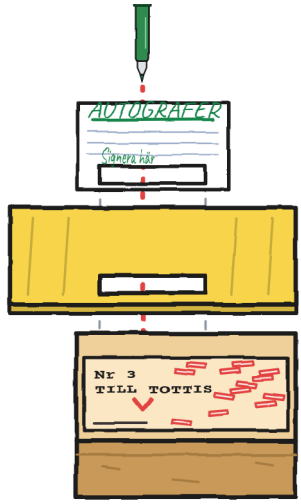
Hon såg ut som någon som ska ge bort en present och har valt den riktigt bra. Fingertopparna var till och med gröna av all tusch.

Jag mindes Märtas villkor. Det andra kunde jag utantill.

SÅ FUNGERAR DET

1. Arket, med sitt lilla fönster.

2. Duken, med sitt hål.

3. Nr 3:s etikett, där den är tom.

4. Den som signerar i fönstret… skriver på etiketten.

– Totte har inte bett om att det ska lämna affären, sa jag. Villkor två.

– Han kommer att vara tacksam.

– Och Märta?

– Hon pratade i telefon. Jag sa att det är ett autografbord. Och det är det.

– Och pulpeten?

– Det har hon inte frågat om.

Jag påminde henne om Flora och det åttonde fröet: Julia lät inte Flora skriva på för tidigt.

– Det är inte samma sak. Det var en halvfärdig leverans. Det här är en genväg.

– Då gör du det, sa jag. Inte jag.

Jag satte mig på trappsteget till affären, med ryggen mot bordet och armarna i kors.

Han satte sig på trappsteget. Mycket värdig. Han hjälpte inte alls. –J.

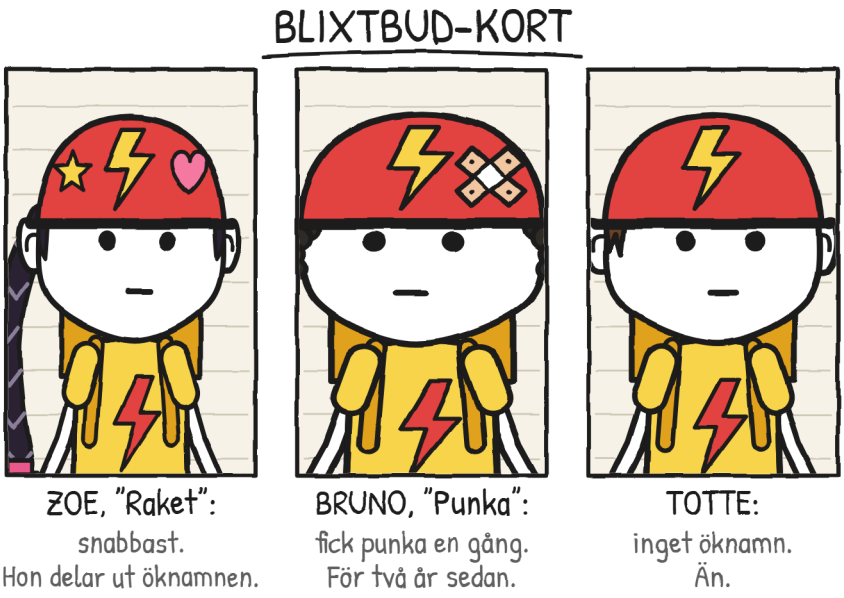
BLIXTBUD kör förbi på vår gata klockan tio över fem. Vi hörde dem innan vi såg dem, vilket är vad som händer med cykelklockor. De var tre, på rad: Zoe först, där hon alltid är; Bruno, enorm, som trampade som om han fraktade en garderob; och Totte sist, lite för sig själv, som om det fanns tre cyklar på raden och hans inte hörde dit.

Efteråt ritade jag dem precis som de kom, en och en.

Zoe, ”Raket”, är hon med flätan ner till midjan, den som på söndagen frågade vad Totte hade i korgen. Hon är snabbast och är den som delar ut öknamnen. Bruno har en lagningslapp på hjulet och en cykelpump på ramen, för säkerhets skull.

Zoe såg skylten och bromsade.

– Autografer? Våra? sa hon och steg av cykeln.

Ingen hade någonsin bett dem om en autograf. Det är därför det funkar. –J.

Zoe signerade först, med en stjärna i o:et. Bruno skrev ”Bruno”, långsamt, med tungan mellan tänderna och varje bokstav riktigt rund. Zoe tog pennan ifrån honom, strök över det med ett streck och skrev bredvid ”Punka”.

– På BLIXTBUD sitter öknamnen fast, förklarade Bruno för mig utan att bli arg. Jag fick punka en gång.

Han fick punka för två år sedan. Det är en hel del punka för ett enda hjul.

Totte hade inte stigit av cykeln. Han såg på bordet på samma sätt som han såg på nr 3 i söndags: på avstånd, med båda händerna på styret.

– Din tur, Totte, sa Julia. Här nere, i rutan. Det är hedersplatsen.

Och hon gav honom sin gröna tuschpenna.

Ingen hade någonsin bett Totte om en autograf. Han steg av cykeln och rätade på sig.

Jag hade vänt bort huvudet. Jag såg allt från trappsteget, med munnen full av ”det angår inte mig”.

Jag reste mig. Jag bestämde mig inte ens för det: det var min kropp som gjorde det, som med hickan, utan att fråga mig.

– Totte, vänt…

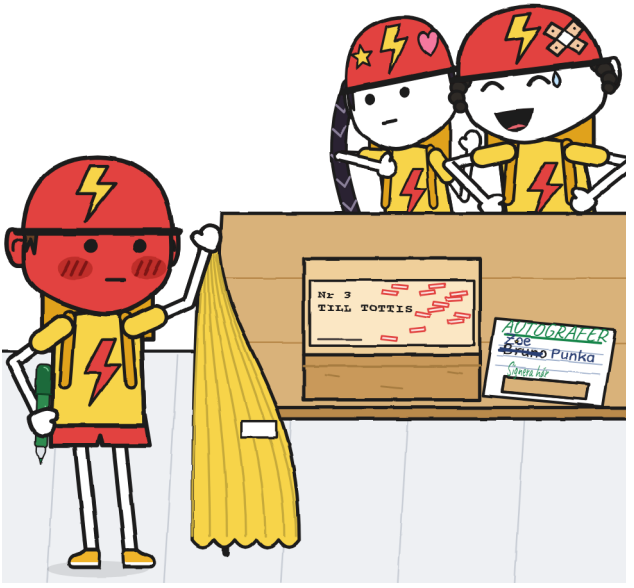
Jag var för sen. Totte drog pulpeten till sig med ett ryck för att signera, och under duken var det något som hann tala före mig.

PLING!

Under en sekund blev allt stilla: arket, Tottes hand med tuschpennan ett finger från lilla fönstret, de fyra ansiktena över klumpen. Jag hade fortfarande inte hunnit fram till bordet.

Totte lyfte duken med två fingrar, i ett hörn.

AUTOGRAFER
Zoe
~~Bruno~~Punka
PLING!

– ”Till Tot-tis”, läste Zoe långsamt, som om hon läste upp ett pris.

– Tottis? sa Bruno och skrattade.

Zoe skrattade inte. Zoe tänkte.

Julia tittade ner på lilla fönstret.

Totte skrek inte. Han satte långsamt på locket på tuschpennan, tills man hörde klicket, och lade den på arket. Utan att skriva under.

– BLIXTBUD skriver inte under på fällor.

Sedan tog han tag i styret och gick därifrån, med det där tickandet av klocka som en cykel gör när ingen trampar. Ingen gick efter. Inte jag heller.

Han var hjälmröd, ända upp i nacken. Men det var inte skamrodnaden. Det var en annan röd.

Rödometern har inget nummer för den där. –J.

Märta kom ut med det lila tyget. Hon stannade i dörren, tittade över axeln på den tomma platsen på hyllplanet, tittade på bordet och tittade på Julia. Hon frågade inte vem det hade varit.

Hon täckte över nr 3 och lyfte det i famnen.

– Det här paketet är inte levererat, sa hon till Zoe och Bruno. Och vad som än står på etiketten är Tottes sak.

Bruno hade slutat le. Zoe tittade en gång tillbaka på klumpen, som nu var lila. De steg upp på cyklarna och åkte iväg utan att ringa i cykelklockorna. Så vitt jag minns var det första gången.

Jag hjälpte Julia att plocka ihop: duken, skylten, arket med två autografer och ett hål. Tuschpennan tog hon hand om själv, utan att ta av locket. Jag sa inte ”vad var det jag sa”. Jag sa inte heller ”det är ingen fara”, för det var det.

Vi vek duken tillsammans, var och en i sin ände. Vi förde hörnen mot varandra långsamt. Hålet hamnade i mitten.

– Du gjorde ingenting, sa hon.

Hon sa det för att lämna mig utanför. Det var en present, och under en hel vikning var jag nära att behålla den: jag hade inte klippt ut något, och inte tagit ner något från något hyllplan. Jag slätade ut en skrynkla som inte fanns. Jag riktade in min ände mot hennes. Jag räknade trottoarplattorna från trappsteget till där bordet hade stått.

De var färre än tolv. Jag hade haft dem framför mig hela eftermiddagen.

– Jag varnade för sent, sa jag och tittade på duken. Jag kunde ha sagt det tidigare. Eller ha ringt Märta.

Julia svarade inte. Hon tog duken ifrån mig, vek den en gång till än vad som behövdes och gav den tillbaka.

Sedan gick hon in och berättade för Märta, helt själv och utan att hoppa över något. Jag blev stående i dörren, med duken i famnen. Därifrån hördes allt: fönstret, duken, hyllplanet, telefonen. Märta lyssnade till slutet.

– För Totte, sa Märta när hon var klar, berättar du själv.

På onsdagen åkte Totte förbi klockan tio över fem och bromsade inte. Han åkte snabbt, med blicken rakt fram, i den där farten som är ett annat sätt att inte vara där. Tjugo över fem åkte han förbi igen: jag hörde honom komma, hörde honom inte bromsa, hörde honom försvinna. För någon som levererar inom tio minuter eller gratis är det ett mycket konstigt sätt att inte gå in i

en affär, att åka tre gånger förbi samma gata utan att stanna. Det liknade ganska mycket att knacka på en dörr.

Jag satt på samma trappsteg.

Tredje gången stod Julia mitt på trottoaren med ett papper. Hon hade släppt förbi Totte två gånger.

Hon höll upp pappret med båda händerna, i höjd med ansiktet, som skyltarna på flygplatser, och Totte läste det från cykeln, med en fot i marken, utan att röra det. Tre meningar och ett ord: ”Jag tog ditt paket”, ”Jag ville lura dig”, ”Jag visade din etikett för de andra”. Och under, ensamt och större, ”Förlåt”. Jag vet det exakt eftersom hon sedan skrev av det i min anteckningsbok. Det innehöll inget ”men”, inget ”av misstag”, inget ”för att hjälpa”. Jag kontrollerade två gånger och letade.

Hon hade skrivit under ”—Julia”. Julia signerar allt med ett J. Den här gången hade hon skrivit alla bokstäverna.

– Okej. Jag har läst den, sa Totte.

– Förlåter du mig?

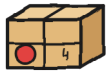
Det stod inte på pappret. Julia tryckte fingrarna mot arkets kant.

– Jag sa att jag har läst den.

Totte satte foten på pedalen och åkte. Trampande, den här gången, utan brådska och utan att bromsa. Julia blev stående och tittade efter honom längs gatan, och stoppade sedan pappret i hängselbyxornas ficka utan att vika det.

Den eftermiddagen, i affären, stod Tottes låda tom.

Jag skrev under med hela namnet. Det var det minsta jag kunde göra. –J.

KAPITEL 4

En liten cykel

På torsdagen gick Totte in i affären utan att se sig om åt något håll på gatan.

På söndagen hade han, innan han gick in, tittat åt ena hållet och åt det andra, som när man ska gå över och inte litar på bilarna. Den här gången gick han rakt in, med hjälmen på. Det fanns ingen från BLIXTBUD kvar att gömma sig för: de två som behövde få veta hade fått veta på tisdagen, duk och allt.

Vi hade inte väntat oss honom. Sedan tisdagen pratade Julia och jag lite och försiktigt, som två personer som bär en bricka med glas mellan sig. Julia hade slutat göra planer högt, och det var det som märktes mest: som när kylskåpet stannar och man först då märker att det surrade.

Han hade en cykel under armen.

Hans riktiga cykel stod kvar utanför, lutad mot väggen. Den här var röd, och så liten att han bar den som man bär ett bröd, och hade dammtussar från ett förråd på styret.

Det var inte hans. Eller jo: det var hans från förr.

Han gick förbi sin låda utan att sätta sig. Den stod kvar där Märta hade ställt den på lördagen: upp och ner, bredvid pallarna, tom. Julia började resa sig från sin pall och satte sig igen. Hon gjorde det två gånger.

– Sedan i söndags har jag ett pling i huvudet, sa Totte, och talade till Märta och ingen annan. Jag tror att jag vet vad det är. Jag vill se om jag minns rätt. Jag vill öppna det. Men inte här. Där det inte finns något skyltfönster.

Märta frågade inte varför. Hon tog ner nr 3 från hyllplanet och tog oss med till bakrummet.

Bakrummet har en glödlampa utan skärm, hyllor med snöre och packpapper, leveranssäckar travade mot väggen och ett litet bord, där Märta ställde kartongen.

– Att öppna för att titta är inte att skriva på, sa hon, och sa det med blicken på Totte, som man räcker över ett paraply: inte för att det regnar, utan för säkerhets skull. Utan underskrift kommer det tillbaka i gryningen.

Totte nickade.

Julia hade blivit stående i dörren, med en fot på var sida om karmen.

– Får jag vara kvar? frågade hon. Hon frågade.

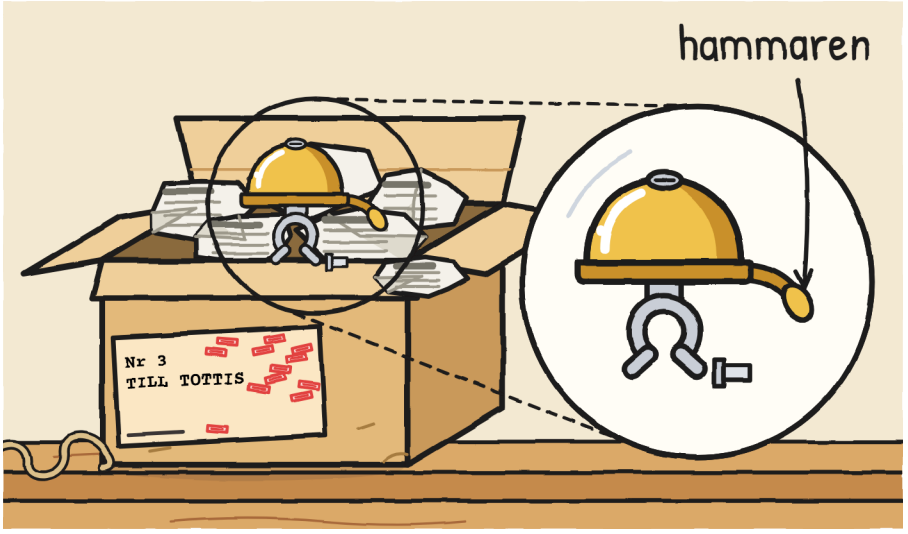
Totte dröjde. Jag vet inte hur länge: att ta tid är Julias sak, och Julia var upptagen.

– Om du inte rör något.

– Varken kartongen eller ämnet.

Hon satte sig på en säck i hörnet.

Totte tog av sig hjälmen och hängde den på en spik. Utan hjälm syntes hans platta bruna hår och öron som inte längre var lika röda som på tisdagen. Sedan knöt han upp snöret, ett av dem som används till paket och som hade blivit samma färg som papperet. Inuti låg tidningspapper, så gammalt att det gick sönder av sig självt. Totte öppnade det med fingertopparna. Och mellan papperet…

En cykelpingla. Liten, gyllene, med en liten hammare på en fjäder: det räcker att skaka den så plingar den.

Nr 1 bet. Nr 2 sprang. Nr 3 plingar bara.

Varken drake eller ben. En pingla. Det gillar jag. –J.

Under pappret låg en lapp vikt i fyra. Totte vek upp den på bordet. Handstilen var tät och sned, skriven som i en buss i rörelse. Det fanns en fläck i ena hörnet:

”Tottis: jag sa att den skulle plinga igen. Nu plingar den. Förlåt förseningen. —R.”

Och, längre ner:

”P.S. Du har kanske vuxit. Pinglan har inte det.”

Totte läste den två gånger.

– Vilken dålig handstil, sa han.

Och inget mer på ganska länge.

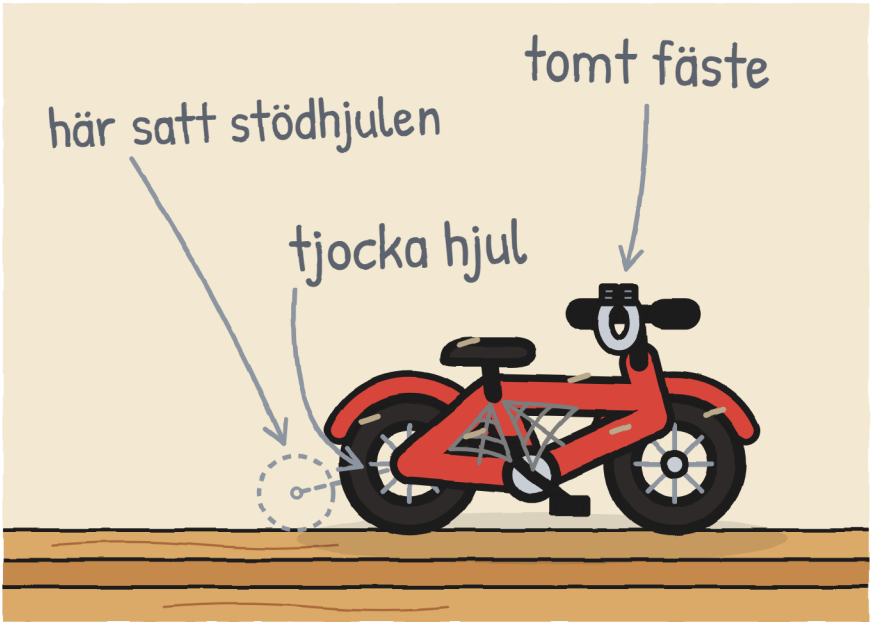
R. håller sitt ord, fast sent. Det sa Flora. Hon sa inte HUR sent. –J.

Sedan sköt Totte undan kartongen och ställde den lilla cykeln på bordet.

Jag ritade cykeln, med pilar.

Tjocka hjul; märken på det bakre, där stödhjulen suttit; och på styret det tomma fästet, med sin skruv.

– Den var min, sa Totte. Den hade den här pinglan. En dag slutade den att plinga: den sa klack. Någon sa till mig: ”Ge den till mig, Tottis, så lagar jag den och lämnar tillbaka den”.

– Vem? slank det ur Julia, och hon höll för munnen med båda händerna.

– Ansiktet minns jag inte. Jag minns pinglan. Och att jag väntade länge.

Julia hade fortfarande båda händerna för munnen.

– Hemma kallar de mig fortfarande Tottis, sa Totte. På BLIXTBUD gör de inte det. På BLIXTBUD är jag Totte: det skrev jag själv på kortet första dagen.

Jag föreställde mig honom med pennan från BLIXTBUD, skrivande TOTTE i namnrutan, utan att någon sa något till honom: det enda namnet i kvarteret som ingen annan hade gett honom.

– Och vad är det för fel på Tottis? frågade jag. Jag frågade på riktigt, utan baktanke. Med frågor går det för mig som med hickan: de kommer.

– Ingenting. Tills Zoe säger det. På BLIXTBUD sitter öknamnen fast. Titta på Bruno.

– Bruno har kallat mig Tottis sex gånger sedan i tisdags, tillade han. Jag har räknat dem.

Julia blev liten i sitt hörn.

Ingen visste hur man skulle gå vidare. Då frågade Julia:

– Får du fortfarande plats?

Hon kunde inte låta bli.

Märta lyfte ner cykeln från bordet till golvet, med försiktigheten hos den som lyfter ner någon från en hög pall. Totte tittade på cykeln. Han tittade på Märta. Han satte sig.

Han fick plats. Ungefär. Knäna nådde honom till öronen och armbågarna stack ut åt sidorna.

Märta gav ifrån sig ett ljud som hos någon annan hade varit ett skratt. Och Totte skrattade också. Jag hade inte sett honom skratta sedan lördagen. På tisdagen hade Bruno skrattat; den här gången skrattade han själv. Det låter inte likadant.

Rödometer: 0. Jag skriver upp det, för det räknas också. –J.

Jag hade kommit på en sak, och jag fick avgöra om det var att hjälpa eller att knuffa att säga den. Med Totte, så där hopkrupen på en cykel som inte längre var hans storlek, tyckte jag att skillnaden var ett hårstrå stor. Jag sa det som en uppgift, inte som ett råd.

– På din cykel nu finns redan en cykelklocka, sa jag. Den från BLIXTBUD. Du behöver inte sätta dit den här. Du kan spara den. Eller låta den komma tillbaka.

– Det vet jag, sa Totte.

Men han tittade på mig som om ingen hade sagt det till honom förut.

I sitt hörn lyfte Julia på huvudet när hon hörde mig. Hon sa ingenting. Man såg att hon sparade det.

Hon var tyst i elva minuter och lyssnade, med tuschpennan undanstoppad och händerna nerkörda i hängselbyxornas fickor. Att det var elva minuter vet jag för att hon själv skrev upp det i min anteckningsbok efteråt.

Elva minuter. Min tunga somnade. –J.

– Jag vill prova den helt själv, sa Totte.

Vi gick ut, alla tre. Totte stängde dörren till bakrummet.

Julia gick till andra änden av affären för att inte höra. Jag ritade, för att inte höra: Tottes sittplats har nu baldakin. Det hördes ändå. Märta ordnade några snören som redan var ordnade.

Pling.

Det var samma pling som i lördags. Sedan ett till. Och sedan inget, på mycket lång stund. Ingen av oss tittade på dörren.

När han kom ut hade han pinglan i ena handen och kartongen under armen. Den lilla cykeln blev kvar i bakrummet, lutad mot säckarna, med sitt tomma fäste.

– Jag tar den med mig till i morgon. Utan att skriva på.

– Då kommer den tillbaka i gryningen, sa Märta.

– Låt den komma. Jag vill veta hur det är att ha den en natt.

– Och om han lägger pinglan utanför kartongen? frågade jag.

– Det har jag aldrig provat, sa Märta. Och jag tänker inte prova det klockan sju på morgonen.

Totte stoppade ner allt igen: pinglan och lappen.

På fredagen, i gryningen, lät min gata igen: pling, pling, pling, över taken, utan brådska. Samma tre fönster tändes. Samma hund skällde. Återkomst nr 14.

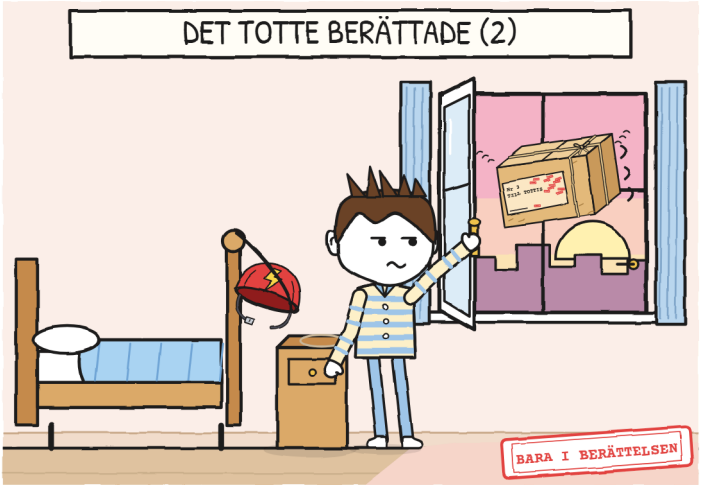
Det som hände innan såg jag inte. Totte berättade det för mig den eftermiddagen, från sin låda, med blicken i golvet:

– Den här gången sov det inte på dörrmattan. Det sov på mitt nattduksbord. I gryningen började det slå sig mot rutan, och jag öppnade fönstret åt det.

– Och hur är det? frågade jag. Att ha den en natt.

Totte dröjde.

– Långt, sa han.

Han öppnade fönstret åt ett paket. Så artigt. –J.

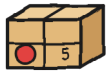
Den eftermiddagen ritade jag Tottes två cyklar bredvid varandra. På den nuvarande ritade jag pinglan, som blir jättefin. Under skrev jag ”förut” och ”nu”.

Julia klistrade en papperslapp ovanpå, mitt på styret, så att den täckte min nyritade pingla:

Han har inte satt dit den än. –J.

Jag försökte lirka loss den med nageln, i ett hörn.

Hon hade rätt. Det retar mig lite.

KAPITEL 5

I enrum

På fredagseftermiddagen stod nr 3 på sitt hyllplan, med fjorton stämplar.

Totte, på sin låda, tittade på det på avstånd.

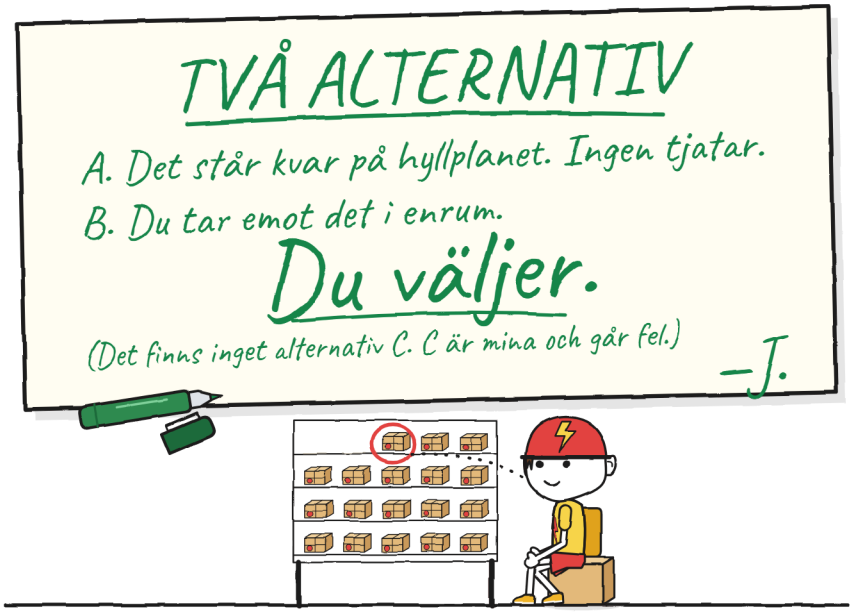
Julia hade förberett något i två dagar. Det visste jag eftersom hon i två dagar inte hade berättat vad.

Jag fruktade det värsta. Förra gången Julia förberedde något i hemlighet hade hemligheten haft duk.

Den här gången kontrollerade jag först att det inte fanns någon duk. Inget bord, ingen pulpet, inget fönster utklippt med sax: ett blad ur ett block, med linjer. Julia lade det i Tottes knä utan ett ord och backade till väggen med händerna på ryggen, två steg fler än nödvändigt. Jag räknade dem.

Det var ett ark med två alternativ.

Totte läste det två gånger; andra gången bara B. Jag, som hade lutat mig fram över hans axel med ett periskops diskretion, läste det tre gånger och letade efter fällan.

Totte lyfte blicken och såg på Märta.

– Om jag skriver på, vem får veta det?

Han sa det med öronen på ettan.

– Jag. Och min registerbok, som aldrig lämnar den här skuffen.

Märta drog ut skuffen i disken precis så mycket att man kunde se: en tjock bok, hopsatt med ett gummiband. Hon stängde skuffen med höften.

– Och BLIXTBUD?

– Jag kommer inte att berätta det för BLIXTBUD. Ett register är ingen skylt.

Julia öppnade munnen och stängde den igen. Bakom Märta, på väggen, sa den gröna skylten fortfarande KVAR: 18.

Skylten har siffror. Namnen stannar i skuffen. –J.

Totte reste sig från sin låda. Lådan gav ifrån sig ett ihåligt ljud, som en låda som blir utan någon.

– B.

Julia hoppade inte. Jag såg henne inte hoppa.

Hon knöt nävarna tills knogarna blev vita.

– I bakrummet, fortsatte Totte. Och jag vill att ni är med. Ni två.

– Jag också? frågade Julia.

– Du är den som är mest sugen på att jag ska skriva på. Jag vill hellre ha dig där jag ser dig.

Det blev min uppgift att ta ner nr 3 från hyllplanet. Jag steg upp på den blå pallen och lyfte ner det med båda händerna, utan att andas, som den som bär en tallrik soppa i brädden. Det plingade ändå: ett litet pling, ett artighetspling, som betydde ”ursäkta”.

Vi gick tillbaka till bakrummet. Totte tog av sig hjälmen och lade den på en säck, med remmen hängande.

Jag ställde nr 3 på bordet. Totte lyfte på locket och tog fram pinglan och lappen igen. Han lade dem under glödlampan: pinglan, gyllene, på sidan, med hammaren stilla på sin fjäder;

lappen, uppvikt och struken slät med handkanten, med R:s dåliga handstil, som i det ljuset liknade en teckning.

Han tittade på dem långsamt, som någon som räknar sin växel.

– Innan jag skriver på tittar jag på vad jag skriver på, sa han utan att titta på någon.

Julia blev lika rosa som sin tröja.

Julia gav honom sin gröna tuschpenna, med locket på. Hon gav den med bakre änden först och spetsen mot sig själv, som man räcker en sax. Sedan gick hon till hörnet och satte sig på en säck, mycket rak, med hakan uppe och konstiga armbågar.

– Vad gör du? frågade jag.

– Jag sitter på mina händer. För att inte hjälpa till.

Det var bokstavligt. Hon hade stoppat dem under låren, en på varje sida, och tryckte mot säcken med dem. Hennes läppar rörde sig; jag tror att hon räknade elefanter.

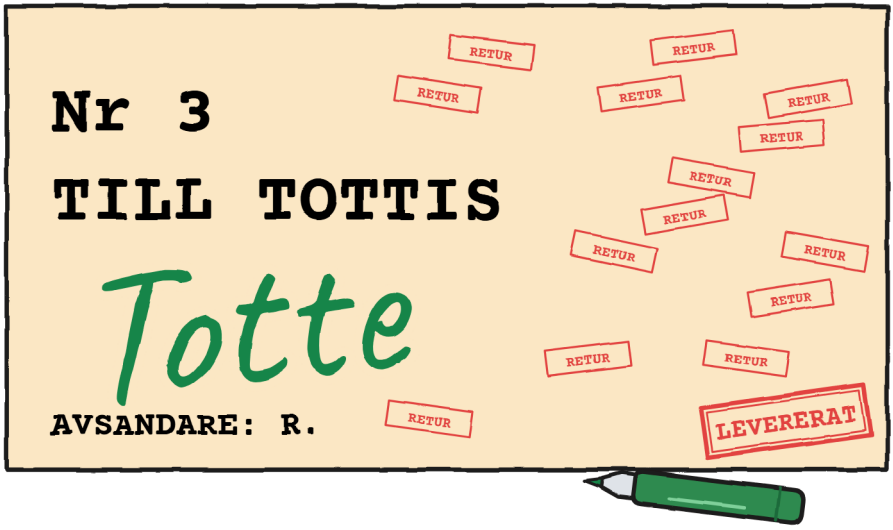
Jag hade övat i sängen på hur man varnar i tid, ifall det behövdes. Den eftermiddagen behövde jag inte säga något.

Jag stängde anteckningsboken och stoppade den under armen.

Sedan skrev han upp allt. –J.

Totte tog av locket på tuschpennan och skrev på.

Han tvekade inte, men det tog tid. T:et, stort. O:et. Ett t, och ett till, ett i taget. E:et. Fem tydliga och raka bokstäver.

I ett hörn dök en stämpel upp som ingen hade stämplat: LEVERERAT.

På etiketten stod det ”Tottis”. På underskriften ”Totte”.

– Gäller det så här? frågade han Märta. Det är inte samma namn.

Märta läste etiketten uppifrån och ner, utan att röra den.

– Det är mottagaren som skriver på, sa hon. Och mottagaren är du.

Vi gick tillbaka till affären. Totte hade pinglan i ena handen och hade tagit på sig hjälmen igen. Jag hade fortfarande

anteckningsboken stängd. Märta släckte glödlampan och kom sist.

Hon öppnade skuffen, tog fram boken med gummibandet och skrev in leveransen: ett datum, ett nummer och fem bokstäver.

Julia hade redan den blå pallen i handen – den vanliga, den hon använder för att nå skylten – och var redan på väg mot väggen. Hon stannade tvärt. Hon ställde ner den på golvet igen, med benen nedåt, utan ett ljud.

– Får jag ändra skylten? frågade hon.

Hon frågade Totte, inte Märta.

Totte tittade på skylten. Han dröjde, som man dröjer när man kontrollerar en adress.

– Det står bara en siffra.

– Bara.

– Okej.

Julia steg upp på pallen, strök över 18:an med ett enda streck och skrev bredvid en enorm 17:a, med det gröna som inte går bort.

Jag frågade först. Det ska noteras. –J.

Totte gick ut på trottoaren, lutade cykeln mot väggen och tog en skruvmejsel ur ryggsäcken.

– Ska du sätta dit den? frågade jag.

– Ja.

– Och cykelklockan från BLIXTBUD?

– Den där hör till BLIXTBUD. Den här är min, sa han, och tillade utan att lyfta blicken: – Kan du hålla i cykeln?

Han satte dit den själv. Jag höll bara i cykeln, och bara för att han bad mig. Fästet slöt sig runt styret, bredvid den grå cykelklockan från BLIXTBUD. Totte drog åt skruven så långt han tyckte räckte. Märta tittade från dörren, med armarna i kors, vilket hos henne är ett sätt att applådera.

Sedan slog han till hammaren med ett finger.

Pling.

Tio över fem kom BLIXTBUD. De kom på rad längs gatan: Zoe först, med flätan i vinden; Bruno efter, med pumpen på ramen; och sist ett hål av Tottes storlek. Bruno bromsade.

– Vad är det som plingar?

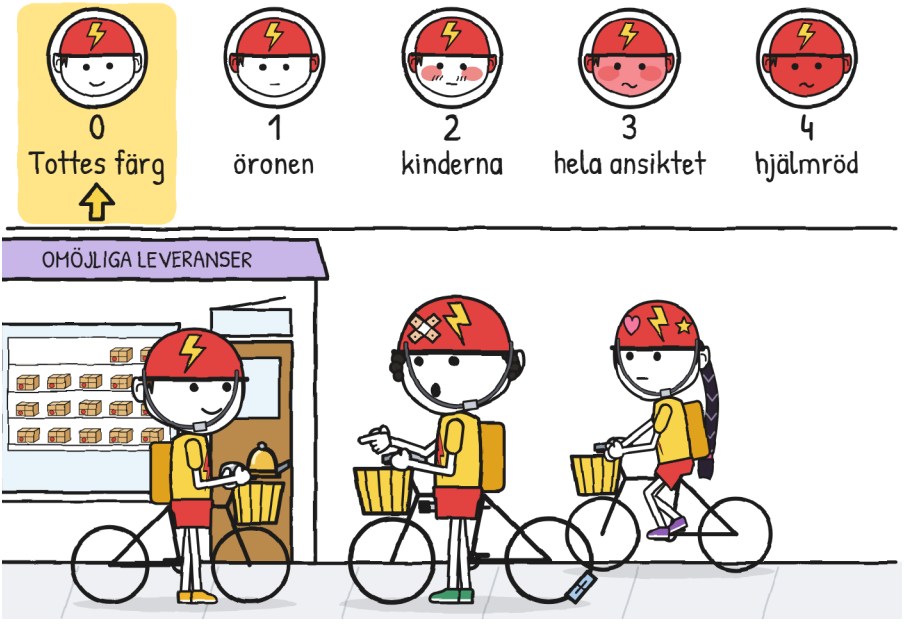
– En pingla.

– Var kommer den ifrån?

– Den var min.

– Från när du var Tottis?

Jag tittade på Tottes ansikte. Ingenting. Inte ens öronen.

– Från när de kallade mig så. Nu heter jag Totte. Och du, vad heter du?

– Pun... avbröt Bruno sig. Bruno.

– Precis. Bruno.

Bruno lyfte på huvudet som den som hör sitt namn i högtalaren. På BLIXTBUD hade det gått två år sedan någon sist kallade honom Bruno.

Zoe öppnade munnen.

I tisdags hade hon strukit över ”Bruno” och skrivit ”Punka”.

Totte slog till hammaren. En gång, utan att titta på någon.

Pling.

Zoe stängde munnen. Hon tänkte efter. Det tog lika lång tid som ett gult trafikljus.

– Det låter bra, sa hon. Vi är sena, Totte.

Hon sa "Totte". Utan att lägga till något. –J.

De åkte iväg på rad, Zoe, Bruno och, sist, Totte, med tummen alltid nära hammaren.

Den natten lät jag rullgardinen vara uppdragen igen.

Jag lät också de två vaktstolarna stå kvar framför fönstret, min och väckarklockans lilla, av tradition, och kröp ner i sängen med väckarklockan under armen. Den natten vaktade jag liggande.

– Vaktar du igen? frågade mamma från hallen.

– I natt vaktar jag att ingenting händer.

– Det kan jag riktigt bra. Sov nu.

Jag höll mig vaken till nästan tolv.

Jag somnade med tuschpennan utan lock. Min kudde är grön. –J.

Jag vaknade före väckarklockan, med hela kroppen förberedd på ett pling.

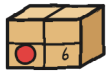
Det grydde.

Ingenting lät.

Inte ett pling, inte ett fönster, inte hunden på nr 4.

Det är den vackraste tystnaden jag har hört på min gata.

KAPITEL 6

Tills vidare

På lördagen klockan tio ritade jag hyllan: sjutton paket och tre tomma platser.

Jag hade gått över gatan påklädd, vilket redan är en framgång: första lördagen gjorde jag det i pyjamas och tofflor. Innan jag gick in tittade jag på den lilla luckan ovanför dörren, den som Märta lämnar öppen för dem som kommer tillbaka. Den var fortfarande öppen. Ingen hade kommit in.

De tomma platserna tog längre tid än paketen. På var och en fanns en ren rektangel, med damm runtom. Jag ritade dem utan att trycka på pennan.

Märta tog under tiden fram sin bok ur skuffen och öppnade den på disken, med ryggen mot dörren. Hon lossade etiketten från nr 3 och klistrade in den i sin bok, med de andra två.

Totte, som avtjänar lördagarna som han levererar, punktligt och utan att ta av sig något, tittade från andra sidan disken, med hjälmen på. Hans namn, det från underskriften, hade flyttat från

kartongen till boken. Han tittade på boken. Han tittade på dörren, stängd. Han tittade på boken lite till.

Trettiosju stämplar, tjugotre och fjorton. Tre underskrifter i grönt.

Ett ägg, några frön och en pingla. Alla tre kom fram sent. Alla tre kom fram.

Det tredje skrev Totte på. Den här gången räckte jag honom bara tuschpennan. –J.

Totte satte sig på sin låda och vred sig. Den här gången tittade han inte på hyllan.

– Det är fortfarande ”tills vidare”, sa Märta utan att lyfta blicken från boken.

– Tills vidare duger det, sa Totte.

”Tills vidare” kan vara i åratal. Fråga nr 3. –J.

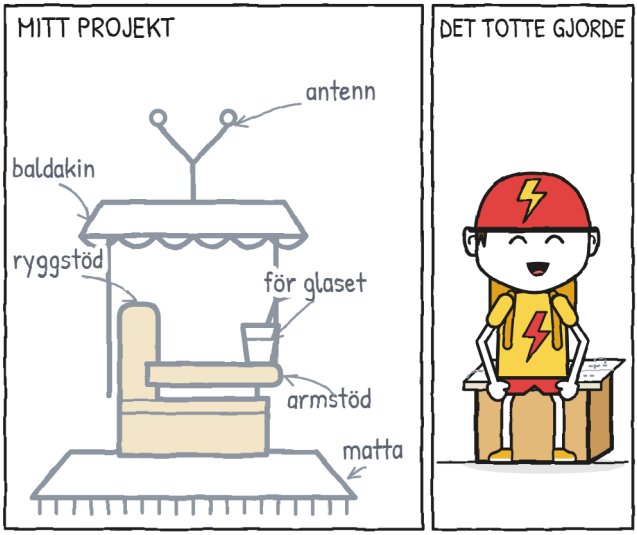
Jag visade Totte mitt projekt för hans sittplats. Det hade tagit mig hela veckan.

Det var den slutgiltiga versionen, med mått och teckenförklaring: leveranslådan förvandlad till tron. Den samlade ryggstödet från åskvädrets natt; armstöden och platsen för glaset från version 2; baldakinen från version 3, med fransar, och en ny matta, också med fransar. Antennen kom av sig själv, klockan tolv på natten; jag vet inte vad den tänkte ta emot, och därför lät jag den vara.

Jag räckte honom det med båda händerna, som ett diplom. Totte tittade igenom det med samma allvar som när han läste R:s lapp. Han skrattade inte en enda gång. Jag värdesatte det. Julia tittade över min axel med ansiktet hos någon som känner igen en släkting på ett fotografi.

– Får jag den? sa han.

Han vek den i fyra, lade den ovanpå lådan och satte sig.

Utanför hade pinglan blivit sned på styret. Vi såg det när vi gick ut för att få luft: den hade sjunkit ett halvt varv åt sidan, som ett huvud som somnar på bussen.

– Jag håller den medan du drar åt, sa jag.

– Jag klarar det.

Det klarade han. Jag tittade på den där skruven. Den verkade ha hundra varv.

Totte stack ut tungan. Julia, bredvid mig, hade händerna nerkörda i hängselbyxornas fickor ända till handlederna; man såg nävarna därinne. Jag har inga hängselbyxor: jag höll fast den ena handen med den andra, på ryggen.

När Totte tog det sista varvet blev pinglan stående rakt framåt, rak som en soldat.

– Klart, sa han.

Jag släppte taget om min egen hand, vilket är svårare än det låter.

När vi kom in tog Julia fram autografarket under disken. Det hade två underskrifter, ett hål och, sedan i morse, en lagningslapp: det lilla fönstret var täckt med en bit papper och så mycket tejp att lagningslappen var det starkaste på arket.

– Det är det från fällan, sa hon till Märta, innan hon hann fråga. Jag har lagat det.

Sedan lade hon det framför Totte.

– Vill du signera en autograf åt mig? På riktigt. Utan något under.

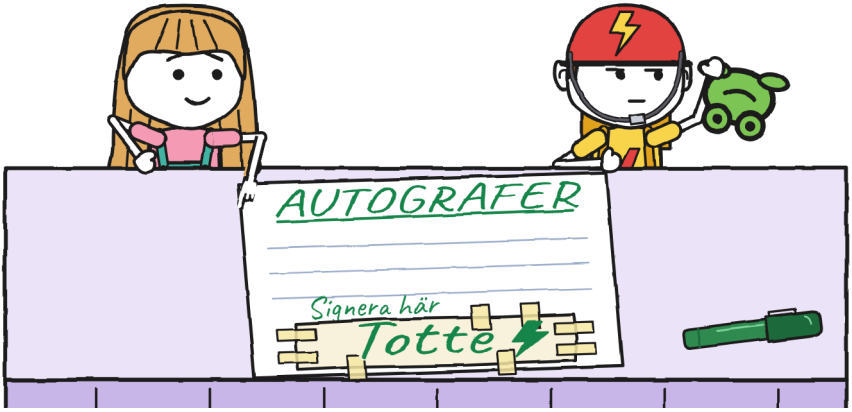
Hon sa det långsamt, en enda gång, och väntade.

Totte tittade under arket. Han tittade under disken. Han vände på grodan.

Det ryckte till i en muskel i Julias ansikte när Totte lyfte grodan. Det var den enda invändningen. Hon tog tillbaka den själv.

– Okej.

Han skrev under ovanpå lappen: ”Totte”, med en liten blixt hängande från sista bokstaven.

Det har jag förtjänat. –J.

Vid lunchtid åkte Totte ut på en leverans. Jag såg honom åka från dörren, med pinglan stadigt på plats. En man med basker

gick långsamt över gatan, med käpp, på övergångsstället vid hörnet.

Totte bromsade. Han väntade med en fot i marken. Sedan ringde han en enda gång på pinglan, så att mannen skulle veta att han var där.

Pling.

Mannen lyfte käppen till hälsning och gick vidare i sin egen takt.

Märta hade kommit fram till dörren, bredvid mig, med armarna i kors.

– Det är Don Antonio, sa hon. Tottis nummer två på min lista.

Det var han med ”det skulle jag önska”. Han kom fram till vår trottoar och stannade vid Tottes cykel, som inte hade åkt iväg: den stod kvar, med en fot i marken och handen nära hammaren, utan brådska.

– Är den där pinglan ny? frågade mannen.

– Den är gammal, sa Totte. Den var min. Från när de kallade mig Tottis.

– Det är sextio år sedan någon kallade mig så. Om du vill byter jag med dig: du blir Don Antonio, jag blir Tottis.

Totte tänkte efter. Han tittade på basken och sedan på sitt eget styre.

– Tills vidare, nej.

Don Antonio nickade och rörde vid basken med ett finger, som den som sluter en affär och lämnar den öppen.

– Jag finns här, sa han. Jag går över långsamt.

Totte kom tillbaka från leveransen efter tolv minuter. Julia hade tagit tid. Hon tittade på sin klocka, men sa ingenting. Totte satte sig på sin låda.

Jag tog fram registerkortet om R. Det var en sida med ett porträtt som är ett stort frågetecken och ett R. under, och det hade sex ledtrådar. Jag lade till två:

- Ledtråd 7. Kände Totte när han hade den lilla cykeln.
- Ledtråd 8. Lovade honom en pingla som skulle plinga. Det tog år.

Totte bad om kulpennan och skrev under, med sin egen handstil. Utanför listan, med budversaler, tätt skrivna, sådana som syns på bladet under:

OUTREDT: jag har en förklaring att få.

– Och ska du inte tacka? frågade Julia. Hon frågade långsamt, som den som bär en full kopp.

– Både tack och klagomål. Båda två. När jag vet till vem.

Klockan ett kom Vera in, med Smula i famnen och en liten kvist i håret.

– Jag kommer för att be om hjälp, sa hon. Smula kan redan lyfta. Nu behöver hon en säker plats att landa på. – Hon gjorde en paus. – I går valde hon min soppa.

Jag rätade på mig på pallen från första ordet. Smula hade en nudel hängande från ett horn. Hon tittade på mig och gjorde mitt ”det var inte jag”-ansikte.

Ditt, exakt. Med nudel. –J.

– Behöver du någon snabb? frågade Totte från sin låda.

Smula lutade sig ut från Veras armar och nosade på hans hjälm.

– Jag behöver någon som kan vänta, sa Vera.

– Det kan jag också. Sedan den här veckan.

Bakom honom räckte Julia upp båda händerna, som den som ger sig i ett mycket artigt rån.

Jag kan också vänta. Nu då? –J.

När jag inte förstår något gör jag en lista. Den här gången förstod jag, och listan blev ändå av: sista sidan i den här anteckningsboken, leveranstabellen.

LEVERANS NR 3. Så lång tid tog det för var och en:

- BLIXTBUD: tio minuter.
- R.: år.
- Totte: sex dagar.
- Julia, som lyssnar: elva minuter (rekord).

Totte reste sig från sin låda, justerade hjälmen och kontrollerade med ett finger att pinglan satt rakt. Det gjorde den.

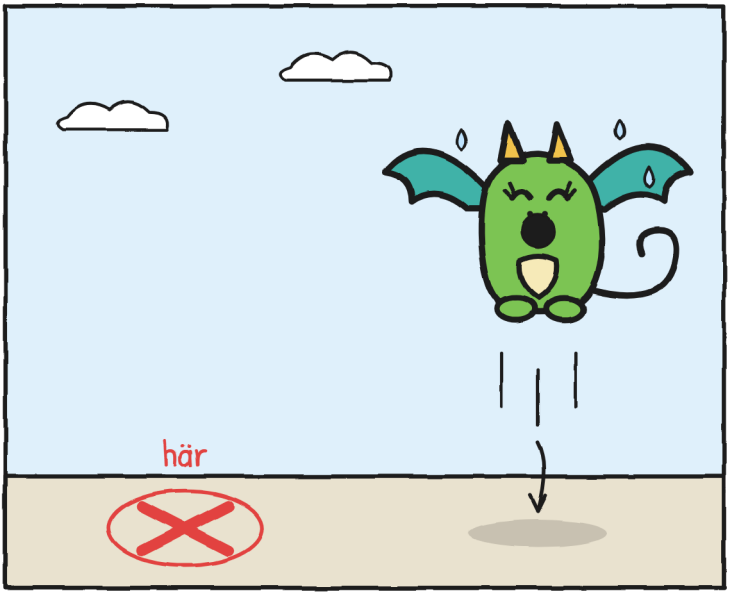
Han åkte iväg på sin leverans. Från gatan hördes ett pling. Och ett till.

Den här gången var det han som ringde på pinglan.

Jag plingar fortfarande av mig själv. Jag jobbar på det. –J.

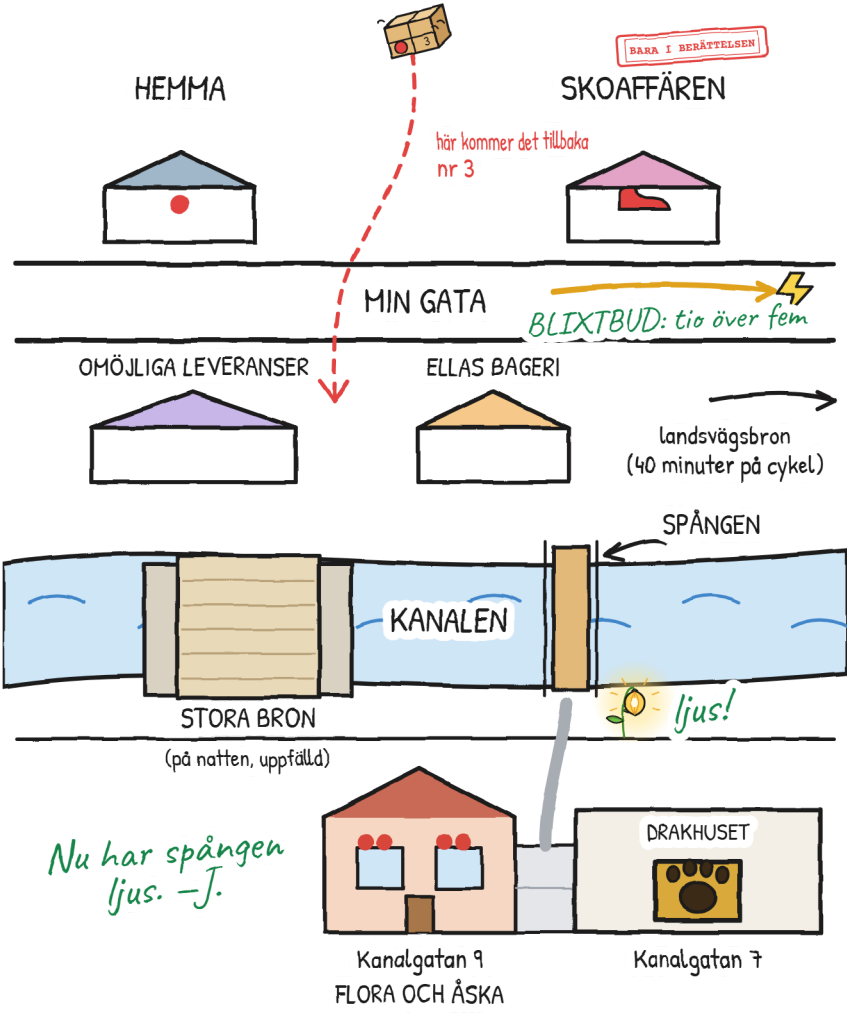
OMÖJLIGA LEVERANSER · 4

(snart)

Var landar en drakunge som härmar dig? –J.

KVARTERET (version 3)

OCH DU, VAD HETER DU?

Totte kallades Tottis. Nu väljer han själv vad han heter. Och du?

Jag gillar att bli kallad...

Jag kan också kallas...

Jag vill helst inte bli kallad...

Jag heter Julia. "J." bara när jag signerar. –J.

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Den här boken finns i sex storlekar, för 3 till 16 år, och på fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L berättar historien sida för sida, med samma bilder och allt fler nyanser. XL är romanen: samma historia, med plats för allt Gunni tänker men inte säger.

Ungefärliga GERS-nivåer: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Var och en i sin storlek. Samma pling. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com (med aktiviteterna för storlek L)

RIKTIG CYKEL: SÅ GÖR DU

1. Alltid hjälm, och ordentligt fastspänd. Också när du bara ska ”hit bredvid”.
2. Se till att andra ser dig och hör dig: lampor, ljusa kläder och cykelklocka. Cykelklockan varnar, men den bestämmer inte.
3. Båda händerna på styret. Om något distraherar dig, stanna på ett säkert ställe.
4. Trottoaren är till för dem som går: där leder du cykeln. Stanna och titta innan du går över.

Stämpeln BARA I BERÄTTELSEN visar det som händer i berättelsen men inte på gatan.

INNAN DU ÅKER, KONTROLLERA CYKELN

